

Вище за небо (казка-повість)

Галина Олійник

Яскраве, сонячне небо простяглося над краєм. Узгір'я стало ще прекраснішим, бо його торкнулась весна. На схилах зазеленіла трава, зацвів горлицвіт... Його квіти були такими сміливими, безтурботними та іскристими, ніби спалахи сонця. А довкола, по всьому узгір'ї, визираючи поміж молоді трави, квітували запашні дикі фіалки та сон-трава.

Неллі стояла на високому пагорбі і відчувала, як з нею вітається світ.

Звідусіль линули щасливі солов'їні трелі, гудіння джмелів... По злежаних свитках торішньої сухої трави шурхітливо шмигали ящірки. Легкий вітер

голубив фіолетові дзвоники пухнастої сон-трави і линув тихими схилами до лугових низин, де вдалині святковою білою паволокою квітував терен.

Усе раділо весні. І небо, і земля, і дерева, і стежка... Старі тополі більше не здавались насупленими. Вони шепотілися між собою, милуючи теплий погожий день своїми червоними сережками і крихітними новонародженими листочками.

Над схилами кружляв сокіл. Плавно... сміливо... летів він над краєм... То опускався до землі, то стрілою здіймався увись...

"Мабуть, він, як і я, милується узгір'ям, луками, небом..." – подумала Неллі, задивившись на птаха, що здавався сизою цяточкою на тлі блакитного безкрайого неба, по якому розвівались веселі прозорі хмаринки. Небо завжди її вабило. І, коли сокіл прилетів до землі, вона запитала його:

– Соколику... А що там, високо угорі... за цією яскравою блакиттю, за хмарками, за сонцем? Що знаходиться вище за небо?

Дівчинка була впевнена: хто-хто, а він знає... Стояла... Чекала відповіді... Але сокіл мовчав... Зривавсь у небеса... Ринув... А потім каменем падав униз і, не сягаючи землі, ледь торкнувшись кінчиком крила вершечків трави, здіймався знову й легким сизим повієм линув над схилами.

– А... – мовила Неллі до сокола. – Ти мовчиш, бо не знаєш, що мені відповісти... Певно, ти не літав вище за небо... – зауважила вона сумно і почула, що її кличе мама:

– Неллі, донечко, навіщо ти підійшла до самісінького краю?

Ці застережні слова маленька Неллі частенько чула від мами, яка хвилювалась за її ніжне серце... Але ж веселій дівчинці так хотілося бігати, стрибати, стояти на високому пагорбі і не боятися з нього скотитись. А якщо б це і сталося... То було б весело. У лоскітливій траві можна вволю покачатися, а потім знову викарабкатися нагору.

Коли Неллі бачила, як швидко бігають її друзі, вона казала: "Я теж так можу, але мама не дозволяє, каже, що від самого народження у мене не все в порядку з "моїм двигуном", тобто з серцем... Хоча я все можу! Можу навіть залізти на дерево, а також високо кидати м'яча і без упину стрибати на скакалці... Звісно, я про це давно мрію... і відчуваю, що в мене все вийде..."

Неллі гуляла зеленим узгір'ям, як до неї прибігла подружка... У неї такий кумедний песик!.. Білий... Кудлатий... Вони тікали від нього, а він їх наздоганяв. Лащився, стрибав, качався в траві і весело гавкав. Неллі так загралась, що забула про все на світі і побігла... швидко-швидко...

Та раптом перед її очима все закружляло, потемніло, і вона провалилась у глуху, несподівану ніч.

Коли прокинулась, то побачила маму. Мама всміхалася до неї і, як завжди, казала:

- Неллі, моя маленька Неллі!

Але цього разу її голос чомусь тремтів...

- Якби ти, матусю, знала, як ми з Наталочкою весело бігали... А її песик... нас наздоганяв.

Неллі відчувала: її мама не схожа на інших матусь. Вона знає чарівні історії і якимось сама, без підказки, дізналася про її найбільше бажання.

"Цікаво! І як вона здогадалася про те, що я мрію, щоб до нас завітав Могутній чарівник? Він би здійняв наді мною свої чарівні долоні, і моє серце стало б таким, як у Сергійка, Наталочки, Ганнусі і всіх, з ким я дружу..." - роздумувала дівчинка.

Неллі набиралася сил. Багато спала, гортала сторінки яскравих книжок, дивилась улюблені мультики і вдосталь бувала на свіжому повітрі, проводячи не одну годину на лавці-гойдалці у затінку крислатої груші.

Із-за паркану виднілись сусідні будинки... А вдалині - таке мальовниче і рідне - зелене узгір'я...

- Мамочко, можна я сходжу до пагорба? - попрохала Неллі.

- Можна... Але ж не бігай! Поводься спокійно, щоб твоє серденько не колотилось, як сполохана білка.

- Мамочко, якби ти знала, як я тебе люблю! - промовила Неллі, не стримуючи радості.

Вузькою, непримітною стежкою Неллі йшла по узгір'ю, його шовковим морем трави. Їй не терпілося побачити сокола і запитати: "Чи вдалося ж йому дізнатися: що знаходиться вище за небо?".

Попереду виднівся високий зелений пагорб. Звідти краще чувся щебет пташок, що ширився з лісу, а також серенади цикад, мошок і бджіл, що співали для неї, кружляючи над запашним різнотрав'ям. Ніжне, духмяне повітря дарувало неабияку силу... А небо здавалося не таким вже й далеким.

Стоячи на улюбленому пагорбі, Неллі помітила знайомого сизого сокола, що кружляв понад лісом. А потім впізнав її - припинив, зачарував ніжністю своїх легких крил і, ледь опустившись над її голівкою, якимось по-своєму, по-пташиному, привітався... і знову полинув увись.

- Соколику! - вигукнула дівчинка і, коли він знову опустився до неї, запитала: - Чи вдалося тобі дізнатися: що знаходиться вище за небо?

Так само, як і минулого разу, вона стояла, дивилась на вільного птаха і чекала відповіді... А сокіл кружляв над нею... над схилами... над лісом... і мовчав.

- Невже нічого немає? Там... - показуючи пальчиком на небо, промовила Неллі, опустила голівку, посмутніла... Від її тремтливого відчаю небо, сонце і все, що знаходилося довкола, закружляв, воедино змішавши, темний вихор... І вона відчула, як провалюється у глибоку темряву, що трохи її лякала. І тут... несподівано у цій непроглядній безодні почувся шелест соколиних крил. Дівчинка сподівалась побачити знайомого сокола... Але він був не таким, як зазвичай... Тепер він був значно більший за неї... Він нагадував променистого крилатого юнака.

- Не лякайся! Ще хвилину тому я був сизим птахом, це мене ти запитувала, що знаходиться вище за небо, - сказав він, обережно взявши її за руку.

- Тебе?.. Сокіл, що кружляв наді мною... Це ти?

- Так, Неллі.

Такого з Неллі ще ніколи не траплялося... Та вона знала, що це не сон.

- Мене зовуть Сокко! - промовив світлий юнак.

- А мене Неллі, - сказала дівчинка, а потім згадала: він же щойно назвав її по імені. І подумала: "Певно, він не раз чув, як мене кликала мама".

Темрява поступово лишилась внизу... Сокко і Неллі піднімалися кудись високо-високо над густим і таким темним маревом, бачачи, як десь там, угорі, розливається золотаве світло, і линули до нього.

Неллі міцно тримала гарячу руку Сокко і нічого не боялася... Хоча більше не відчувала биття свого серця.

- Що це? - запитала вона, як помітила у золотинках яскравого світла вершечки верб... почула плескіт води... шепіт трави...

- Це - Країна дитячих снів! - відповів Сокко.

Почувши це, Неллі притулилась щокою до його руки і тихесенько сказала:

- Ти все ж таки знаєш, що знаходиться вище за небо!.. Я вірю тобі!

Вони линули над тихою чарівною країною і бачили на її блакитно-зеленому тлі довіру і радість, що квітували дивними суцвіттями. Ці квіти нагадували зачудовані очі дітей.

Довкола царювали ніжність і доброта... Над озером розстелилося тепле відлуння колискових пісень і казок, що перетворювались на квітково-зоряні стрічки...

А вдалині... У вирі синіх півників і жовтавої кульбаби, ніби величезне живе дзеркало, простягнулося озеро. Там плавали чорні та білі лебеді.

- Ах! Як їх багато! - сплеснула долонями Неллі, коли вони з Сокко приземлились на бережку. Неллі була така рада... І лебеді це відчували, підпливали до берега, вигинали назустріч свої довгі шиї і, як опахалами, тріпотіти крильми. Бризки летіли всюди!

- Здається, вони нас кличуть до себе! - сказала Неллі й засміялася. Їй було невимовно приємно спостерігати за прекрасними лебедями... І, коли Сокко попросив її на хвилинку, закрити очі, вона, не замислюючись, їх закрила. А відкривши - побачила, що знаходиться в оточенні усіх цих лебедів. Тримаючись на воді, вона роздивлялась їх зблизька.

- Чорні такі ж прекрасні, як і білі! - сказала вона. Неллі відчувала себе такою легкою, повітряною... І не розуміла, яким чином їй вдається триматися на воді. Схилившись над гладінню озера, вона побачила в ньому, як в дзеркалі, чорний лебединий дзьоб, маленькі очі, довгу вигнуту шию і великі білосніжні крила.

- Ой! Я бачу лебедя! - зойкнула вона і, шукаючи поглядом Сокко, спитала: - А де ж моє відображення?

Не помітивши на березі свого друга, вона схвильовано вигукнула:

- Де ти, Сокко?

- Я тут... Поряд з тобою!

Неллі обернулася. Недалеко від неї плавав ніжний, задумливий лебідь...

- Невже цей білий лебідь - ти?

- Так, Неллі! Ми стали лебедями!

- А хіба це можливо?

- Авжеж... Тут все можливо! - відповів Сокко і засміявся, стежачи, з яким подивом Неллі оглядає себе.

- Ти така кумедна! А чи відчуваєш щось?

- Аякже! Відчуваю крила, хвостик і таку приємну хвилю, що тихенько мене підгойдує.

- Я тебе спитав не про це...

- А про що? Що я маю відчувати?

- Те, що на нас дивляться діти.

- Уві сні? - здогадалася Неллі.

- Так... Уві сні!

- А я можу... ось так розправити крила і полетіти?.. - поцікавилась Неллі.

- Можеш. Зараз ти можеш все!

- А моє серденько від цього не стане колотитись, як сполохана білка?

- Ні, не стане.

- А чому я більше не відчуваю, як воно б'ється?

- Не відчуваєш, бо воно втомилося.

- Втомилося? Як гарно, що мама цього не знає... А інакше вона б розхвилювалася... Сокко, а де зараз мама? - Там... Внизу - на Землі... А ти... вже сумуєш за нею?

- Ні. Мені добре з тобою, - весело сказала Неллі і тут же спитала: - Я ж повернуся до мами?

Сокко не промовив нічого - тихо здійняв крила і полетів над озером. Неллі дивилася йому в слід, а тоді й сама розправила свої легкі, білі крила, знялася і полетіла. Вона дивувалась... раділа... сміялася... Наздогнала з легкістю Сокко... І вони разом закружляли над гладінню озера... А потім полетіли до старого вітряка, що сівів вдалині.

- Це не простий вітряк! - сказав Сокко. - Якщо покрутити його крило, то можна потрапити до Країни живих фантазій.

- Як цікаво! Давай покрутимо... - нетерпляче мовила Неллі.

- Не поспішай! - сказав Сокко і попросив її знову закрити очі.

Вона закрила очі... вкрила голівку пухнастими крильми... Їй подобалось бути лебедем, але їй цікаво було подивитись: що ж це за така частина світу - Країна живих фантазій?

- Ось тепер можеш їх відкрити.

Неллі відкрила очі: вона знову стала маленькою дівчинкою, а Сокко - таким же незвичайним крилатим юнаком.

Вони підступили до вітряка, взялися разом за крило, стали його обертати... І тут... вітряк закрихтів, заскрипів, як старезний дід: до нього так давно ніхто не торкався. Після того, як всі його чотири крила зробили один повний оберт, вітряк зник, а Сокко і Неллі опинилися - серед алеї білих ялинок, що простягалася - вгору.

- Чудасія! - дивувалася Неллі, побачивши, що ялинки - живі і білі-білі не від снігу й інію.

Далі, десь угорі, алея білих ялинок змінилася малесенькими тополями. Їхні стрункі крони були червоно-блакитними від того, що на їхніх рясних гілочках сиділи червоногруді і синьогруді снігурі. Вони не боялися Неллі і, коли вона простягла до них рученята, прилетіли до неї.

- Дзінь-дзінь-дзінь! - привітно продзвеніли вони, і дівчинка впізнала у цьому: "Добрий день!".

- Ой... Які ви привітні... і схожі на пухнасті сині та червоні листочки, - промовила вона.

Далі тополі змінилися двома рядами золотих тюльпанів.

- Справжні золоті квіти! Оце диво! - раділа Неллі, вдихаючи малиново-медові пахощі живих золотих тюльпанів... І тут вона поглянула вгору. А там - прозорим шатром розвіваються зграї сизих, бузкових і фіолетово-білих казкових створінь, що скидалися на велетенських бабок. Це були небограви! Колір їхніх лискучих крилець змінювався від яскравого до прозорого, і навпаки.

- Як чарівно! - замріяно видихнула Неллі. Вона була в захваті!

Небограви святково вальсували у небі... Сокко і Неллі милувалися ними і неквапно продовжували свою мандрівку.

Дівчинка не відчувала втоми. Їй було легко та радісно.

Незабаром за хмарками чарівних небогравів ген вдалині показалися гори. Із-за їх могутніх кам'яних плечей визирала прозора веселка, море і невеличке містечко.

- Сокко, дивись!

- Це містечко зветься Уява! Саме туди ми з тобою і прямуємо.

Містечко Уява було несхожим на те, у якому дівчинка народилася і жила, поки вони з мамою не оселилися в будиночку на узгір'ї. Усі ці вулички і провулки нагадували кола мальовничого лабіринту. Будиночки були схожі один на інший - гостроверхі, зі срібними стріхами - з'єднані між собою низками дзвіночків... У цих домівках жили принци і принцеси, для яких ці дивні ниті з безліччю маленьких мідних дзвоників слугували чимось на кшталт телефонного зв'язку.

Вдалині, серед усіх цих заплутаних вулиць, височів палац. Навколо нього росли балакучі червоні, схожі на соняхи, квіти.

Двоє пухнастих жовтих ведмежат качалися серед них і придавлювали їх до землі.

- А давай, Неллі, заберемо їх з собою, бо так вони знищать усі квіти! - голосно і суворо промовив Сокко, і ведмежата припинили, затихли...

- А ми не хочемо з вами, - тихо озвались ведмедики, поглянувши на мандрівників зляканими очима.

Та ось з палацу вийшла дівчина - гарна, зеленоока, з розкішним срібним волоссям, одягнена у величезний зеленавий капелюх...

- Це Увайя - господарка цієї країни, - стиха промовив Сокко.

Увайя підішла до них. Подякувала, що змогли зупинити неслухняних ведмедиків. Її посмішка була такою ясною... а миловидне обличчя, шию, руки прикрашали перламутрові блискітки, схожі на дрібнесеньку риб'ячу луску.

- Відтоді, як ведмежата з'явилися тут, мої квіти не знають спокою, - зітхнула вона.

- А звідки вони тут взялися? - поцікавилась Неллі.

- Їх... А також все, що ти бачиш, дівчинко, створила бурхлива дитяча фантазія, - сказала господарка Країни живих фантазій, посміхнулася й додала: - У мене безліч клопотів: розселяти новеньких, знайомити їх з усіма жителями Країни живих фантазій... Я невпинно дбаю, щоб усі жителі

моєї країни почувались щасливими, а ще турбуюся крапельками роси, що спершу з'являються тут, а потім уже проявляються у земному світі - як наступає світанок... і тоді вся трава вкривається холодними прозорими намистинками.

Несподівано над містом почувся страшенний гуркіт. Вони підвели очі вгору і побачили чудернацький живий квінтокрил. (Щось водночас схоже і на літак, і гелікоптер, але з п'ятьма лопотями - і зверху, і з боків. Він кружляв і кружляв... Зачувши нестерпний шум, всі мешканці містечка Уява повиходили з будиночків.

- Що воно? Що воно таке прилетіло і так гуркотить? - запитували вони одне одного і налякано вдивлялися в небо.

Покружлявши вволю, квінтокрил приземлився перед палацом.

- Воу! Воу! Воу!.. Як тут гарно! - вигукнув він гучно.

- Зрозуміло... - зітхнула Увайя, - це "шумке чудо" вигадав один кмітливий хлопчик. Минулого разу він вигадав шиплячий, схожий на гадюку, потяг, що цілий тиждень (і вдень, і вночі) кружляв навколо нашого міста... Врешті йому це набридло - і він рушив далі. А в мене ще кілька днів від його обертів і шуму паморочилася голова... Ох...

Сокко уважно обдивився незвичайний літаючий апарат і сказав:

- Гарна техніка! У майбутньому цей хлопчина стане винахідником.

- Я теж так думаю! - погодилася Увайя, а потім поглянула на Неллі. - Як тебе зовуть, миле дівчатко?

- Неллі...

- Неллі?.. - перепитала господарка і повела їх за місто - до веселкового моря... Там височів загадковий маяк. Він нагадував ніжні долоні... Сповнені живих рожевих фіалок,

вони тяглися до неба.

- Їх створила уява цієї дівчинки! - мовила господиня, показавши на них.

- Це - долоні моєї мами... - пояснила Неллі. - Фіалки - це улюблені мамині квіти.

Неллі їй самій було дивно від того, що її фантазія стала дійсністю. Вона дивилася вгору на цей казковий маяк, а потім задумливо поглянула кудись десь далеко і прошепотіла: - Цікаво, як там моя матуся?

- Ти сумуєш за мамою?

- Трішечки... Ось стілець! - показала на пальчиках Неллі, впізнаючи в Уваїних очах щось ніколи неznане і водночас знайоме. - Мені подобається це місто. Тут так цікаво!.. - промовила Неллі, всміхнувшись, а потім подивилась на Сокко.

- Я ж повернуся до мами?

Сокко був задумливим, трохи загадковим... Нічого не казав, дивився у її радісні оченята, а потім поглянув на небо. Крізь легку, таємничо-неозору блакить пробивалося зелене сяйво. Неллі відразу його помітила, коли також підвела очі вгору.

- Зелене світло! - замріяно сказала вона.

- Це незвичайне сяйво сходить від далекої небесної країни, - пояснив Сокко...

Широко розкривши здивовані очі, Неллі дивилася на небесне зелене диво.

- Хочеш потрапити до тієї країни?

- Хочу! Хочу!

І вони, попрощались з господаркою, взяли за руки і здійнялися у небо.

Чим вище Сокко і дівчинка піднімалися над Країною живих фантазій, тим все ближчим і яскравішим ставало чарівниче зелене сяйво.

І ось вони дісталися іншої небесної країни. Її пишні, вкриті листяним лісом простори були такими могутніми, потайними, весняними... Неллі здогадалася, чому від цієї країни сходить зелене сяйво: це через незвичайне зелене сонце, що напоює, звеселяє, леліючи, огортає кожну гілочку, кожну травинку своїм теплим яскраво-зеленим промінням.

Дуби, липи, вільхи, клени розправляли соковиті молоденькі листочки... Внизу, довкола них, квітували ніжні конвалії... З глибини лісу чулася тиха пісня, що, ледь торкаючись вікових дерев, опускалась на духмяні біленькі дзвіночки конвалій, що підхоплювали її ласкаву мелодію і співали: "День-день! Тінь-тінь! Даль-даль!"...

Неллі заслухалась. Мелодія цієї пісні була їй знайомою. І десь... у глибині цього зеленого раю, серед духмяної лісової розкоші, чувся лагідний голос її матусі.

- Моя мила матуся! - зраділа дівчинка і побігла у глибочінь лісу - до мами.

- Куди ти?.. - спиняв її Сокко.

- Це співає моя матуся... Вона десь тут!

У гущавині лісу пісня чулася краще.

- Мамо... Мамочко! - кликала Неллі.

- Твоя мама не тут... - випередив її Сокко, пояснюючи. - Вона вдома... Хоча ти й справді чуєш її пісню.

- Що ж це за країна така, де я чую свою маму, тоді як вона чекає мене удома?!
- Це - Країна завітних мрій... Тут живуть мрії!
- Мрії?! А чому ж ми їх не бачимо?
- А ти, Неллі, бачу - нетерпляча! Не думав, що ти така...

Сокко сказав це не через те, що образився... Він хотів відволікти дівчинку від спогадів про маму... Бо знає: попереду так багато незвіданого, цікавого, таємничого... Адже Неллі так хотіла дізнатись: що знаходиться вище за небо...

Вдалині виднівся ярочок. Його схили були встелені травою і чебрецем... Внизу жебонів струмок, що напоював вологою кущики ліщини.

І вони спустилися до струмка. Його прохолодна вода виявилася дуже смачною... Освіжившись, напившись досхочу, дівчинка і крилатий юнак піднялися ярочком... і вийшли на іншому боці лісу.

- Неллі... Як гадаєш: що знаходиться далі?
- Мабуть, там сила-силенна білих конвалій, - весело відповіла дівчинка.
- Авжеж! Та я не про квіти, - зауважив загадковий Сокко.

Клени, буки, дуби були вкриті оксамитками моху. Друзі прямували між їх кремезних віковичних стовбурів, повз квітучих конвалій... А потім помітили величезну липу, що росла серед лісу, в оточенні рясних білих конвалій...

Прямо над самісінькою її верхівкою сяяло зелене сонце. А на могутніх гілках сиділо багато білих голубів... Ці голуби не схожі на тих, що Неллі доводилося бачити вдома... У них обличчя дітей!

- Сокко, ти тільки поглянь... Які незвичайні птахи!
- Ось це і є - заповітні птахи-мрії.
- Як дивно... У них такі ясні і глибокі очі! І вони посміхаються, раді, що ми до них завітали! - з трепетом мовила Неллі. А потім Сокко простяг їм назустріч долоні, і вони дружно, одна за одною, прилетіли до нього, сіли йому на руки, на плечі і тихесенько заспівали... Ця пісня була так схожа на ту, що дівчинці часто співала мама!

- Мрій, мрій кожну мить...

Мрій, скільки тобі заманеться...

І щастя озветься, і серця торкнеться

Висока безкрайня блакить...

Висока безкрайня блакить...

Вір, вір і люби...

Вір палко, і спиниться вітер.

Затишно і вільно із вірою жити...

А в небо летять голуби...

А в небо летять голуби...

Знай, знай і неси...

Твій вогник ніщо не погасить.

Він виросте... й зробиться сонечком з часом...

О, скільки у мріях краси...

О, скільки у мріях краси...

- А до мене мрії летітимуть? - поцікавилась Неллі.

- Так... Тільки простягни долоні!

Коли Неллі випростала перед собою долоні, мрії прилетіли й до неї. Вони раділи, вільно тріпотіли крильми, сідали їй на голівку, на руки, на плечі... У їхніх виразних очах можна було побачити те, як вони народилися, як зміцніли і прилетіли сюди.

- Які ж ви легкі і прекрасні, мрії! - прошепотіла Неллі, вдивляючись у їхні довірливі очі... Там, у очах, вона бачила хлопчиків і дівчаток... ті мріяли... Їхні мрії були такими світлими... щасливими... земними... І до того ж не схожі одна на одну. Одні діти мріяли про те, щоб до них частіше приходили гості, і щоб поскоріш у їхньому житті з'явилися вірні друзі... Інші мріяли, щоб їхні батьки ніколи не сварилися... Дехто з дітей мріяв про те, щоб ніколи не бачити кривди і болю... не знати голоду... А якісь дітки мріяли зростати здоровими, і щоб поруч завжди були тато і мама.

Неллі милувалася мріями, що лагідно її обсіли... дивилася у їхні щирі довірливі очі... Аж раптом... упізнала в одній білій птасі свою заповітну мрію... У її виразних глибоких очах вона вбачала постать Могутнього чарівника...

О, як їй нетерпілося побачити те, що має здійснитися... і вона б без кінця дивилась у вічі щасливої білої горлиці... Але та... здійнялася... і полетіла у небо.

- Куди ж ти?! - вигукнула Неллі і промовила з жалем, що це була її мрія. - Чому вона полетіла від мене? - запитувала Неллі.

- Мрії не можуть сидіти вічно на цьому дереві, - відповів Сокко. - Вони летять далеко-далеко увись, щоб здійснитися... А тут... з'являються нові мрії... І так без кінця!

Неллі заворожено слухала свого крилатого друга... дивилась услід своїй найзаповітнішій мрії...

- Сокко, а куди відлітають мрії?

- Вони летять вище за небо!

- Вище...за небо? - перепитала Неллі і, дивлячись поміж липових віт на небо, затамувала подих. Маленька Неллі розуміла: якщо мрії відлітають вище за небо, там, напевно, щось є.

- Нам теж час летіти, - зауважив Сокко. - Там... далеко вгорі... небеса зберігають ще багато незвіданого.

Чарівно розправивши крила, крилатий світловолосий красень подав дівчинці свою велику теплу долоню, і вони разом відірвалися від землі... Здійнялись над п'янкими пахощами конвалій... над величавою священною липою, листя якої нагадувало вирій сердець... і над зеленим сонцем... Разом вони нестримно линули ввись, віддаляючись від весняної, квітучої і жаданої Країни заповітних мрій.

□□□□

Наполегливо... Відрадно... Вони підкорювали небеса. Шлях угору був таким далеким... Небо поступово згустилося, похмурніло... Настала ніч... і у сяйві далекого місяця та зірок показалися нові незвідані обрії... Це була Країна глибоких роздумів.

Сокко і Неллі наближались до неї все ближче і врешті опустилися. Долина, на якій

вони приземлилися, мирно дрімала... Довкола панувала злеліана зорями темрява... Тиша... Лиш було чутно, як прохолодний вітер спросоння гладить пасма ковили та розправляє свої зрошені китиці конюшина. До світанку було ще довго. Тож друзі полягали на траві і, дивлячись на зорі, не помітили, як заснули.

Настав ранок, і їх розбудили глухі уривчасті звуки. Це були коні, що, схилившись над ними, задоволено форкали: "Фор-р-р... Фор-р-р...".

Дівчинка думала, що вона ще спить, і їй сняться усі ці білі коні... і Сокко, що стояв поруч з ними.

Неллі бачила: ці коні були дуже дивними, бо час від часу ставали прозорими, як ранковий туман.

- Які ж ви гарні, шляхетні! - промовляв до них Сокко, гладячи їхні шовкові гриви, а потім обернувся до Неллі, яка, скрутившись калачиком, лежала на траві і дивилася на нього і на коней. - Правда, гарні коні? - спитав він її.

Неллі мовчала... Думала, що це - лише сон, і раділа, бо раніше, їй ніколи такого не снилося.

Сокко про це здогадався, засміявся...

- Неллі! Ти що, спиш з відкритими очима?

Почувши це, дівчинка схаменулася, підвелась, потерла долоньками очі... Позіхнула. Потім уважно подивилась навколо.

- Так це - не сон?!

- Ні... Все це насправді!

Неллі ще раз окинула поглядом коней, яких було зо два десятки.

- Я ніколи не бачила таких дивних коней! Хоча була і в зоопарку, і на іподромі...

- Звичайно, що не бачила... Ці коні живуть лише тут, бо є людськими думками... Це - коні-роздуми! Вони світлі і благородні... Ось прислухайся до них!

І Неллі прислухалась. Підійшла до них ближче... І навіть закрила очі, щоб ніщо її не відволікало.

- Я чую! - прошепотіла вона. - Ця думка - вона про те, що робить людину - людиною. Вона належить одній старенькій бабусі.

- У людей, сповнених доброти, - прекрасні думки! - сказав Сокко, бачачи, що дівчинка посмілішала, підступила до коней ближче... і помітила двох маленьких лошаток.

- Сокко, дивись... Лошата! - вигукнула вона радісно і додала: - Мабуть, це думки дітей.

- Ні... Ці милі думки-лошата тільки з'являються у чийсь світлій голові. З часом вони виростуть і зміцніють.

Неллі ходила долиною, прислухалась до людських роздумів, що мали таку чудову подобу, і розуміла, що на світі є багато хороших людей... Їхні думки сповнені великої любові, світла, надії на краще і життєдайної віри - віри в диво.

- Неллі, ось підійди-но сюди, - почула вона, як її пошепки кличе Сокко, йдучи до коня, що стояв осторонь від усіх. Цей великий красивий кінь був думкою одного

хлопчика, що саджав деревце.

"Якби люди хоч зрідка прислухалися до дерев, то перестали б нищити ліси, парки... І, перш ніж зрубати дерево, посадили б кілька нових..." – міркував той хлопчик.

– Яка гарна думка! – стиха промовила Неллі, бо і сама дуже-дуже любить дерева...

Вони б іще стояли серед усіх цих роздумів-коней і слухали б... і захоплювалися... і раділи... якби не почули тупіт і гучні виляски, що долинали здаля: "Нумо... гайда! Гайда-да! Геть-геть-геть!".

До них наближався вершник – гарцював на крилатому коні, що сяяв, як сонце.

– Хто це? – злякано запитала Неллі.

– Не бійся! Це Роммуз – правитель цієї країни. Він увесь час наглядає за кіньми, щоб усі ці білі роздуми-коні не відійшли від свого табуна і часом не заблукали...

Довжелезним, схожим на блискавку, батогом Роммуз бив об землю і направлявся все ближче до них.

– О, кого я бачу! Сокко! – весело вигукнув він. – Давненько я тебе не бачив! Ну, розкажуй, що тебе сюди привело...

– Я – тут, бо ця маленька допитлива дівчинка так захотіла... – посміхнувся Сокко.

– Зрозуміло! – сказав Роммуз, зістрибнув зі свого променистого коня і продовжив: – Бачу, ви ночували тут, на траві...

– Саме так... Ніч ми провели просто неба.

– Тоді ходімо до мого куреня! Погрієтесь коло багаття, бо ніч видалась прохолодною.

Придержуючи за вуздечку свого вірного коня, Роммуз йшов попереду, направляючи білих коней до величезного білого табуна, що виднівсь у ранково-сонячній далині.

Там Неллі помітила молоду конячку, що була такою світлою і сумною. Підійшла до неї ближче. Прислухалася... І почула думку однієї маленької дівчинки: "Якби ж усі люди навчилися жити у мирі... Прислухалися одне до одного і не робили дурниць... Тоді б ніхто ні на кого не ображався, а мої тато і мама ніколи б не розлучилися..."

– Я теж давно помітив цю думку, – озвався Роммуз і додав: – Останнім часом такі думки надходять сюди все частіше... Діти Землі стали надто рано дорослішати!

Після цих слів Роммуз поглянув на Неллі, зазирнув у її щирі, допитливі очі і сказав: – Не спіши ставати дорослою, дівчинко!

– Мене зовуть Неллі.

– Дуже приємно! Хоча я і знаю, як тебе звати.

– А звідки ви дізналися? – поцікавилася вона, а потім здогадалася: "Певно, тут живуть і мої думки... Володар упізнав мене через них!".

Роммуз був схожий на коренастого цигана з сивою бородою... Водночас веселий і серйозний... Ідучи до його куреня, Неллі невпинно відчувала

якесь дивне, м'яке і приємне тепло, що обігріло її, навіяло радість... і вона скинула свої черевички.

Дівчинка босоніж ішла по росі та спостерігала, як над обрієм покірливо й величаво

підіймається сонце... і не боялася застудитися.

Попереду виднівся курінь, а поряд – і багаття. Над яскравим білим вогнем звивався димок, що прозорою духмяною стрічкою тягся вгору, чарівничо зв'язуючи до купи долину і небо. Неллі побігла до вогню. Такого вогнища вона ще не бачила! Яскраво-білі прозорі вогняні пелюстки тріпотіли в повітрі... І, коли вона простягнула до них долоні, – не обпекли. Їх подих був теплим і дуже приємним...

Роммуз поставив на вогонь чайник.

– Напою вас духмяним чаєм з цілющих трав! – сказав він, і Неллі нарешті збагнула, що за час всієї їхньої мандрівки їй зовсім не хочеться їсти... Спрага також її не бентежила... Як ніколи вона почувалась бадьорою, вільною...

– А чому вогнище – біле? – запитала вона у господаря.

– Цікаве питаннячко... Хоча... я ніколи над цим не замислювався, – сказав Роммуз, зняв з вогнища паруючий чайник і продовжив: – Таким його нам подарував Могутній чарівник... Цей вогонь – незвичайний! Він заспокоює бентежних червоних коней.

– Червоних?... А де ж вони... Де ці... червоні коні? – не розуміла дівчинка, окидаючи поглядом усе навколо.

– Ті, що недавно були тут, – сказав Роммуз, – завдяки теплому шепоту цього вогнища... вони зробилися білими.

Почувши це, Неллі прислухалася до вогнища і збагнула: це від нього відходить тепло і радість, що увесь час огортає її, наче м'яка матусина шалля... Білий вогонь вигравав полум'ям, танцював у повітрі – то здіймався високо вгору... то присідав... І всюди від нього розлягався приємний шепіт.

– Шепіт... Я вже десь його чула. – зауважила Неллі, намагаючись пригадати. – Згадала... Згадала! – зраділо вигукнула вона. – Я його чула від мами – крізь сон... Я спала, а матуся сиділа біля мене і тихенько просила Могутнього чарівника, який насправді живе зовсім поряд, але такий таємничий, невидимий, щоби він почув мою мрію. Цікаво, звідки мама дізналась про неї... про мою мрію?

Я мрію, щоб Могутній чарівник показався нарешті, підійшов і здійняв наді мною свої чарівні долоні... І тоді б моє серце стало таким, як треба!

Неллі пригадала свою матусю: задумалася, замріялася, полинула в царство своїх щасливих спогадів, які несподівано сполохав стукіт кінських копит, що долинав віддалік.

На горизонті з'явилися червоні коні. Вони були зовсім інакшими – не такими, як білі... Від них розносилася тривога, сумніви... Наблизившись до білих, вони стали принохуватися, їх оглядати...

– Ох, і не подобаються мені ці нав'язливі коні-роздуми, – промовляв Роммуз, але не проганяв їх від свого табуна.

Коли червоні коні підійшли до багаття, Неллі відчула неспокій. Підозра, невпевненість та образа поширювалися від цих коней і намагалися витіснити, здолати усі її світлі думки та спогади.

"Не знаю, як вчинити... Так... А може, інакше... А що люди скажуть?"

"Не можу прийняти рішення... Розпочати сьогодні чи завтра? Напевно буде краще завтра..."

"Поділитися з другом чи ні? Якщо поділюся, чи він це оцінить?! А якщо ні? Мені стане від цього боляче..."

"Мене так образили, ніколи їм цього не пробачу!"

Від цих неспокійних чужих думок Неллі відчула знесилення.

- Такі вони і є - неспокійні, бентежні... коні-роздуми, - зауважив Роммуз і додав: - Не випадково вони ідуть до нашого вогнища... не випадково...

Багаття палало, його незвичайний білий вогонь чарівно розвіявся від легкого вітру і наспівно шепотів... шепотів... ледь чутні слова довіри і вдячності за всіх, хто є на світі... І тут червоні коні поступово посвітлішали і, врешті-решт, стали білими.

- Ось це - інша справа! - задоволено приказував Роммуз, легенько плескаючи їх по спинах. - Такими ви мені подобаєтеся більше!

Неллі дивувалася, дивилася на усміхненого правителя. Їй цікаво було побачити і дізнатись, які дива відбуваються у його країні, та вона не могла й уявити, скільки разів йому доводилося бути свідком перетворення бентежних коней-думок на світлі - хороші думки. От Сокко... Він давно знає Роммуза і бачив, як той кожного разу, як хлопчисько, радіє, коли вони стають білими - мудрими і спокійними.

- Оце так вогнище! Воно перетворило червоних коней на білих! - з захопленням мовила Неллі. - Воно біле, бо незвичайне! - вирішила вона, потім підвела оченята, поглянула на бородатого Роммуза і несподівано запитала: - А який він, Могутній чарівник?

Обличчя Роммуза засяяло тихою незбагненною таємницею...

- Могутній чарівник... він, як світ... Його любляче серце таке щире, таке безмежне, що там може вміститися небо.

- Небо?.. - здивувалася Неллі і поглянула на небо. "Якого ж тоді Могутній чарівник зросту, якщо його серце таке величезне?" - розмірковувала вона.

Правитель Країни глибоких роздумів - турботливий і гостинний... Він напоїв своїх гостей чаєм з духмяних трав, пригостив диким медом... І вони б, напевно, ще довго сиділи біля його чарівного вогнища, слухали його шепотіння і розмовляли... Але треба було вирушати. На Неллі чекає небо. Там ще скільки всього цікаво, містичного, чарівного, що дівчинка неодмінно має побачити.

Роммузу не хотілося їх відпускати... Та він знав, який непростий шлях має здолати ця маленька дівчинка. Добре, що з нею Сокко... З ним вона не заблукає.

Покатавши Неллі на своєму крилатому коні, Роммуз провів їх до обрію своїх володінь - до найвищої вершини гір, що громіздким сіро-зеленим кільцем височіли довкола країни.

- Не баріться... Тут хоч і красиво, але небезпечно, - застережив правитель і, попрощавшись, хльоснув свого швидкого, як думка, коня, і помчав до куреня, і до вогнища, навколо якого паслися коні.

- Небезпечно через те, що високо?! - зауважила Неллі, милуючись горами,

пухнастими верхівками могутніх ялин, що зеленіли внизу. – Як же тут гарно!

– Нам час вирушати! – промовив Сокко і подав їй долоню.

– Ні... Ну, будь ласочка... Я ще хочу постояти тут... – просила Неллі.

– Гаразд! – погодився Сокко. Він розумів дівчинку. Адже пагорб, що неподалік її дому, значно менший за цю могутню гірську вершину. Сокко знає: гори дарують відчуття безмірної радості і свободи... Коли стоїш на вершині, цілюща сила Землі, її краса, її спокій... незримо озиваються десь у глибинах твоєї душі... і надихають, і підтримують... зміцнюють віру і не дають забути, що ти є на світі... І все, що відкривається твоїм очам – ліси, луки, поля і долини, гори, ріки, моря, – все створене для тебе!

Неллі не боялася висоти. Вона йшла гірським кряжем... Одна... Їй захотілося трішки пройтися самій... Сокко непомітно йшов слідом і пильно наглядав за нею.

– О-о-о-о! – милувалася Неллі, вдихаючи ніжний, ледь уловимий аромат... Вона й не думала її зривати... Сиділа навколішки, оглядала білі оксамитові пелюстки і зовсім не помітила, як поруч з'явився баский чорний кінь... А за ним другий, третій, четвертий... Ці негадані коні-роздуми виникли раптово – прямісінько перед нею. Їх темні розхристані гриви налякали Неллі... Та вона над цим не замислювалась. Бо гірська квітка була такою маленькою, такою беззахисною... і дівчинка схилилась над нею, сховавши її від коней. А ті... іржали... гарцювали... тупотіли копитами... Добре, що Сокко їх встиг відігнати. Він взяв Неллі на руки і, пригорнувши до себе, здійнявся у небо.

Неллі була у безпеці. Та хоч вони з Сокко були вже достатньо високо й далеко від гірських вершин, шалені коні не відставали... Мчали слідом, наздоганяючи.

І тут Неллі згадала про біле багаття і подумала: "Як добре було б, якби його чарівний вогонь завжди був зі мною!".

Дівчинка й не помітила, як її думка зробилась прозорим білим конем і опинилася в Країні глибоких роздумів. Роммуз почув її. Він здогадався: його друзі у небезпеці. На своєму крилатому коні він полетів так швидко, як блискавка.

– Я ж попереджав! Перебувати на краю небезпечно! – вигукнув він, одвертаючи скажених коней.

Неллі здалеку упізнала Роммуза... почула його коня і виляски батога... Притулившись тихенько до Сокко, схилившись щокою йому на плече, вона бачила усе, що діється позаду... Сокко теж бачив і дивувався:

– І як правитель дізнався, що ми в небезпеці?

Неллі мовчала. Вона здогадалася! Це все її думка! Думка про чарівний білий вогонь миттєво опинилася там, куди потрапляють глибокі людські думки... Яке щастя, що Роммуз її відразу помітив!

Із захмарної висоти вони з Сокко бачили, як він жене коней до білого вогнища...

– Сокко... А чорні коні можуть зробитися білими? – поцікавилась Неллі?

– Можуть! Завдяки шепоту чарівного вогнища.

Маленька Неллі й сама про це здогадувалася... Але їй так цікаво було, що скаже

Сокко.

Вони піднімалися вище... і вище... Вдивлялися у глибочінь неба і намагались не згадувати чорних коней.

Краса небесних сфер зачаровувала. Десь далеко вгорі сяяло сонце. Його промені зігрівали густу блакить і збиралися в Сонячний вітер, що святково здіймав небеса, відкриваючи їхнім очам Країну високого натхнення.

Ця країна нагадувала простори Матінки-Землі... Небо було так само безкраїм і неймовірно красивим. Сонячний вітер линув небом, розсипаючи золоті яскринки... здіймався до сонця... звивався навколо нього... горнувся, наче дитина... а потім знов линув небом...

Неллі відчула: вітер радий, що вони з Сокко помітили цю незвичайну країну... І, прилетівши до них, легенько торкнувся їхніх сердець...

- Який же ти, вітре, милий... Сонячний! - радісно промовила Неллі.

- Так! Авжеж! Сонячний! Сонячний вітер! Саме так ти мене називала!

- Я?

- Ти... Ну... Ну як же? Невже не пам'ятаєш?

Сонячний вітер тепло горнувся до дівчинки, бачив, яка вона щира, весела... Але він ніяк не міг зрозуміти, чому не б'ється її серце?

- Чо-му-у-у? Чому-у-у? Чому твоє серце мовчить? - тихо запитав він.

- Воно втомилось... - весело сказала Неллі. І пригадала, як стояла на своєму улюбленому пагорбі і відчувала в собі такий приємний і нестримний Сонячний вітер. - Я пригадала... Пригадала ту мить, коли назвала тебе Сонячним! - промовила Неллі. - Але... тоді я не бачила тебе так, як зараз... Тоді... я відчула тебе всередині себе.

- Який же я щасливий, що ти не забула! - сказав Сонячний вітер і зізнався: - У земному світі мене неможливо ось так побачити... Можна лише прислухатися і відчувати... Зазвичай люди мене відчують у тиші... І то - не всі! А тільки ті, що люблять навколишній світ...

Неллі з захопленням слухала. Їй цікаво було все, що розповідав Сонячний вітер... Солодко... і так таємничо... її мовчазне, стомлене серце сповнилося радісного, бурхливого і живого почуття... Саме таким і є високе натхнення!

Вони летіли небесами. Сокко тримав дівчинку за руку... А Сонячний вітер линув попереду і з висоти показував дивовижі своєї країни: ліси, озера, гори, ріки, долини...

Поміж вкритих ялинами гір показалося джерело. Воно бриніло, виграючи на сонці... Його кришталево-чисті води пробивалися з-під величезного каменя і, долаючи скелясті пороги, водоспадом стрімко линули вниз, утворюючи безліч веселих струмків. Над їх невщухаючими хвильками й буранцями палахкотіла райдуга. А вгорі кружляли журавлі. Їх було так багато!

- Скільки журавлів! - заворожено шепотіла Неллі.

- Це - вісники натхнення! - пояснив їй Сонячний вітер. - Чудодійне джерело дарує їм сили, і вони летять до Землі, щоб хоч трохи відволікти людей від повсякденних

турбот, тривоги, смутку... А потім ці журавлі знову вертають сюди.

- Фантастично! - сплеснула долоньками Неллі і запитала: - А мені... джерело може дарувати силу? Щоб, коли повернуся додому, я змогла бігати швидше за всіх моїх друзів.

- На жаль, це неможливо... - промовив Сонячний вітер. - Джерело дає силу лише журавлям.

Почувши таке, Неллі засмутилася. А журавлі... Вони все кружляли, курликали і були такими щасливими...

- Неллі, якщо хочеш, давай повернемося назад - додому, - з розумінням промовив Сокко й додав: - Ця подорож - не проста! Не кожному вдається дізнатись: що знаходиться там - вище неба.

- О! Це правда? Ви прямуєте вище за небо? - зацікавився Сонячний вітер і таємничо поглянув на Неллі.

- Так! Прямуємо... Але я хочу, ще тут побути! - сказала вона, прогнавши раптовий смуток.

- Якщо так... Тоді полетіли далі! - засміявся вітер і полинув над мовчазними верховинами, над полями, річками, лугами - до гаю.

Крилатий юнак і дівчинка полетіли слідом. І невдовзі опустилися на духмяній галявині, серед дубів. Довкола дзвінко співали пташки. Всюди квітували проліски. Густо розрісшись попід деревами, вони нагадували сині озерця.

Та один пролісок ріс осторонь... Він ніби відбився від свого гурту, квітучи вдалині. Ступаючи по шелесткому торішньому листі, Неллі підійшла до нього, доторкнулась його гладеньких листочків і почула чарівний, переливчастий голосочок:

"Задивляйся в мої сині очі,
Забирай мої сни, якщо хочеш...
Пелюстками небес доторкнися,
Як натхненням в тобі обізвуся.
Пелюстки мої ніжні... веселі -

Не зривай... Не зривай мене, Неллі!" - прохав пролісок.

Неллі слухала... Дивувалась... Хоча й знала, що все на світі - живе - і вода, і дерева, і квіти...

- Я і не думала тебе зривати, любий проліску! Я підійшла, щоб помилуватись, - зізналась вона.

Тому, хто за нею тихенько спостерігав, дуже цікаво було хоч краєчком вуха почути: про що ж вона розмовляє з весняним проліском... Але ж... не гарно підслуховувати чужі розмови!

В Країні високого натхнення Неллі почувалась як вдома. Усе раділо її присутності: і стежки, і дерева, і пухнастий джміль, що кружляв довкола, і дзвінкоголосі пташки, і закохані проліски...

Звідусіль доносилися милі їй серцю пахощі.. звуки... А вона не відходила від проліска, що зачудовано дививсь у її сизі очі.

- Не дивуйся, Неллі - просто вір!

Ти не знала дива до сих пір.

Лиш поглянь, як небо виграє...

Я квітую! Я дивую, бо я - є! - радо озвався він.

"Який потішний!" - подумала Неллі. За час цієї незвичайної подорожі, вона відчула, яке це щастя - бачити... відчувати... і любити: небо, сонце,

дерева, квіти, пташок і все-все, що є на світі. І тепер вона ніскільки не соромилась своєї плаксивості...

- Все! Годі плакати! Полетіли додому! - рішуче промовив Сокко.

- Ні! - кивнула Неллі. - Не полечу!

- А чому ж тоді на очах - сльози?

Сонячний вітер знав, чому воно так. Він дивився на Сокко... І йому було дивно, що його давній знайомий не здогадується про таємницю цих сліз.

- Це ж благодатні сльози! - промовив вітер і додав: - Якщо вони з'явилися на очах, це означає, що душі доторкнулося істинне щастя.

Вітер-натхнення знав: такі сльози захищають людей від зневіри... А те, що станеться за мить, стане для його друзів красивою несподіванкою.

- Лише погляньте... Лише погляньте! - дивувався Сокко, помітивши, як крізь шар сухого листя, там, де щойно впали сльози, пробиваються маленькі блакитні метелики, розправляють свої махрові крильця і летять боязким хороводом.

- Що тут казати, - засміявся Сонячний вітер. - Щастя як щастя! Воно як натхнення, що було, є і буде завжди! - весело додав він, здійнявся над деревами. - Досить топтатися на одному місці! Гайда до березового гаю! - гукнув і полинув..

Сокко не барився, взяв Неллі за руку і понісся над розбурханими Сонячним вітром верхівками дубів, наздоганяючи.

Пахощі молодій траві і весняних квітів сягали синього неба. Внизу простягалися встелені кульбабою луки... Під березовим гаєм паслись косулі. Вони ступали по траві і лишали за собою сліди, що ставали квіточками кульбаби.

- Ой! - сплеснула долоньками Неллі і пригадала свій дім, подвір'я, садок, де щовесни розквітає кульбаба, з якої вона полюбляє сплітати віночки - собі і мамі.

Але тут... квіти якісь інші... Вона відчувала їх, а вони її.

- Візьми мене... Зірви мене! - промовила до дівчинки жовтенька пухнаста квіточка, а за нею - інша... - І мене... - І мене зірви... - І я... - І я... - І я хочу доповнити віночок, що прикрасить твою голівоньку, - промовляли квіти.

Неллі чула їх тихі чарівні голоси, обережно зривала квітку за квіткою... Сплела віночок і одягнула.

- Ти чарівна, Неллі! Чарівна! - промовляли Сокко і Сонячний вітер. Взяли її за руки... Закружляли... Здійняли... і понесли у березовий гай. Неллі сміялась... раділа...

Гай розкошував. Солов'їні трелі зливалися з плескотом річки, що протікала у гаї, з шерехом трави й листя, утворюючи дивну мелодію, що линула в небо.

- А куди летить ця чудова мелодія? - поцікавилась Неллі.
- В Обитель чарівних талантів, - сказав Сонячний вітер.
- А де вона? Яка вона? - допитувалася дівчинка.
- А це ти зараз побачиш сама, - люб'язно промовив Сокко.

Вони піднялися над гаєм. Жива мелодія линула до Кришталевої гори, що височіла за гаєм. Між скель, виграючи веселковими зайчиками, виднілась печера. Саме в ній і сховалася прекрасна мелодія.

Сонячний вітер завів їх до печери. Сонце, що височіло десь над горою, відбивалося у кожному її камені, освітлюючи печеру. І дівчинка побачила на блакитно-сріблястих стінах дивні візерунки, зображення дивних квітів, метеликів, тварин і птахів. "Як хочеться щось намалювати..." - подумала вона, і перед нею виникли барви, пензлики, олівці і багато білосніжних аркушів.

- Будь ласка! Малюй! - почулося з висоти... Неллі зраділа! Взяла пензлик, аркуш і намалювала зеленого півня. Його хвіст нагадував пишну весняну брость*.

- Чудово! Чудово виходить! - радів Сонячний вітер. І раптом з висоти пролунало знову:

- Продовжуй... Малюй! - і дівчинка ще взяла чистого аркуша...
- А хто це промовляє до мене? - запитала вона.

Але замість відповіді десь у глибині Кришталевої гори озвалась мелодія... Та ж сама, що і привела їх сюди.

- Я чую! Я її чую! - радісно вигукнула дівчинка.

Маленька Неллі бігла печерними стежками. Вона не боялася заблукати, адже з нею її друзі - Сокко і Сонячний вітер. Попереду, у широкій галереї під височенним куполом, вона помітила сопілку, що літала, як пташка, і звучала... звучала... Коли вона втихла - обізвалася арфа. Її струни були тонкі і блискучі, мов сонячні промені, що пробивалися крізь кришталі.

- І як я відразу її не помітила! Вона ж така велика! - здивовано вигукнула Неллі.

- Еге ж... Іноді так буває! - засміявся вітер. - Чим більший предмет, тим його не всі помічають, - зазначив він і показав на величезний клавесин. Він був зовсім поряд і нагадував сходинки, які звучали від крапель води, що час від часу падали зі стелі.

- Так от як з'являється музика! Її народжують музичні інструменти! - здогадалася Неллі.

**Брость - гілки, зелень на дереві.*

- Ні, - промовив вітер. - Вони лише її відтворюють. А музика - вона як небо. Куди не піди - там і вона. Треба тільки прислухатися, - пояснив він. - Дехто чує її і записує на папері, щоб потім її змогли відтворити й послухати інші, - сказавши це, Сонячний вітер підвів дівчинку до книжкових полиць. Там була сила-силенна рукописів, книг...

- А можна подивитися... он ту... книжку? - попрохала Неллі.
 - Можна! Будь ласка... - обережно дістав він книгу з полиці і чемно подав.
- Неллі її відкрила. Ця книжка була не схожа на всі її яскраві, з малюнками,

книжечки. І хоча вона вміє читати, їй не зрозумілі усі ці гачечки... кружечки... лінії...

- Це ноти! - показавши на них, мовив Сонячний вітер. - Їх придумали для того, щоб записувати музику на папір. До, ре, мі, фа, соль, ля, сі... Хто їх усі знає - той усе зіграє!

Неллі гортала сторінки і мріяла, щоб і їй відкрилась ця музична премудрість.

Печерна стежка кликала далі. Світлими галереями вона простелялась туди, де промені сонця просотувалися крізь кришталі і утворювали танцюючі силуети. Довкола вишикувалися кришталеві колони. Після того, як Сонячний вітер покружляв навколо однієї із них, та перетворилась на незвичайну скульптуру, що водночас була схожа і на дерево, і на квітку, і на людину.

- Оце так фокус! - сплеснула руками Неллі. Вона чула від мами, що вітри можуть точити камені, але щоб так!

Стежка простелялася в таємничі глибини Кришталевої гори. Друзі були вже далеко від зали з колонами... Прямували затишними переходами, залами... Аж раптом почули, як щось загуділо... Поряд, у одній з галерей щось кругле й схоже на стіл оберталось, як дзиґа... І врешті, зупинилось... На поверхні цього пристрою стояла красива ваза.

- Це гончарний круг, - сказав Сонячний вітер, і гончарний круг знову набрав обертів... Та так швидко, що замигтіло в очах. За хвилину він зупинився... І там стояла уже не ваза, а глечик. Потім цей хитрий пристрій знову загуготів, завертівся... І коли зупинивсь - всі побачили замість глечика чашу... І так без кінця!

Надивившись вдосталь, мандрівники продовжили цікаву прогулянку. Кришталева гора була сповнена чарівних таємниць, що озивались наспівними мелодіями, віршами, казковими сюжетами і дивовижними кольорами... Вона подарувала дівчинці крила... У віночку з кульбаби... із золотаво-прозорими крилами за плечима Неллі була схожа на маленького ангела... Вона кружляла... раділа... і не бажала думати, що за порогом цієї кришталевої обителі її крила зникнуть. З ними дівчинка почувалась такою безстрашною і неземною.

- Що й казати! Таке воно щастя! - промовив Сокко, спостерігаючи, як вона кружляє. Аж ось її посмішка змінилася здивуванням. Десь у глибині гори вона помітила біле саяво.

І полинула... Під мерехтом височенних галерей, кришталевих каскадів і переходів - до нього. Сокко і Сонячний вітер летіли поруч, оберігаючи щасливу дівчинку.

Біле саяво було зовсім поряд. Поступово його зробилося так багато! Мить - і всі вони опинилися в середині невідомого, духмяного і м'якого, сліпучо-білого простору, що з середини й зовні скидався на велетенське яйце.

- Вітаю тебе, Берегине Гармонії! - пролунало срібним відлунням.

- А де ж вона? Ця Берегиня Гармонії... - здивовано запитала Неллі.

- Берегиня - це ти! - сказав Сонячний вітер.

- Як це, я? - Ти, Неллі, - одна з усіх, кому пощастило опинитися всередині Єства Чарівних талантів. Це воно промовляло до тебе... - прошептав Сонячний вітер і додав: - Відтепер - це твоя таємниця.

Дівчинка розгубилася. Оце так пригода! Вона й не здогадувалася, що знаходиться в

середині величезного бутона. Несподівано зовні почувся грюкіт, гучний кришталевий дзвін...

Скелі Кришталевої гори розсунулися, і велетенський білосніжний бутон здійнявся до сонця і неквапно з ласкавим шурхотом розімкнув свої чималі пелюстки.

Неллі знову побачила небо – яскраве і безмежно красиве... І полинула.

- Це ж квітка! – вигукнула, як поглянула вниз.

Сокко відчував її подив, зачарування і радість... І линув із нею у незвідану височінь.

Сонячний вітер залишився внизу.

- Прощайте! Бажаю вам щасливо дістатися вище за небо! – вигукнув він на прощання.

- А ти... Хіба не хочеш полетіти з нами? – озвалась до нього Неллі.

- Ні! Ці простори – мій дім! Моє місце – тут, в Країні високого натхнення! – сказав Сонячний вітер і полетів у березовий гай.

□□□□

Сокко і Неллі продовжили свій цікавий неземний шлях. Сповнені високого натхнення, вони поринали у глибочінь небесного океану. Дівчинка раділа, що її крила не зникли, і линула у густу синю вись... Туди, де у затишку срібного місяця мерехтять таємничі зірки.

Зорі були так близько!

- Людина у небі! Людина у небі! – шепотіли вони між собою.

- Це – маленька дівчинка...

- Вона не сама!

- Дивіться, які у неї крила!

- Вона – ангел?

- Ні... Вона більше схожа на земну дівчинку... Ангел летить поряд.

- Хто ж ця крилата дівчинка? – одна одну запитували зорі. – Невже це і є маленька Берегиня Гармонії, про яку колись нам, розповідала мудра блукаюча зірка?

- Певно, що так! Бо та зірка казала, що настане мить, і ми всі побачимо її поряд із собою, – озвалась зоря, що яскраво падала вниз.

- Хто ти, дівчинко? – запитали зорі, коли Неллі опинилася серед них.

- Я Неллі!

- Неллі... Яке хороше земне ім'я! – сказали вони і тут же спитали:

- Це ти – Берегиня Гармонії?

Неллі усміхнулась. Вона не звиклася з тим, що вона – Берегиня Гармонії, і сором'язливо мовчала... Зорі сяяли, чекали на відповідь... А потім дружно подивились на Сокко...

- А тебе ми, здається, знаємо! – сказали вони. – У тебе досить незвичне ім'я... – зауважили зорі і перепросили: – Ти ж Сокко?

- Так! Я Сокко! Але як ви дізнались про Неллі? Про те, що вона – Берегиня Гармонії?

- Всі зорі у безкрайому всесвіті про це гомонять.

- Яка радість! Яка радість! - линуло від далеких зірок. - Яка мить! Яка честь випала нам! - промовили зорі і, переглянувшись, запитали: - А куди ви прямуєте? Земля ж там, внизу...

- Ми подорожуємо вище за небо, - рішуче відповіла Неллі.

- Вище за небо? - перепитали зорі і сказали: - Ти незвичайна дівчинка! Пам'ятай це!

Сокко і маленька Берегиня Гармонії линули все вище - так високо, що годі і уявити. Та ось... у розмаїтті зірок вони помітили біло-рожеві, ніжні, як сон, береги, встелені яблуневими пелюстками.

- Скільки цвіту! - прошепотіла Неллі, затамувавши подих. Вона дивилась на квітучі дерева і на пелюстки, що падали їй під ноги... й питала: - Куди ми потрапили?

- Ми в Країні щасливої тиші. Тут вічно квітуть яблуні!

Крізь святкові яблуневі абажури прозирило синє і таке густе зоряне небо. Неллі ступала по килимах пелюстків... Брала в долоні... Бавилась... Обсипала Сокко...

Обрії цієї дивної країни осявало сонце, що зосталось далеко внизу. Побачивши, як промені, подібно низці* веселих гейзерів*, омивають обриси цієї чарівної країни, дівчинка запитала:

- Як красиво! Що це?

- Країна щасливої тиші - знаходиться вище сонця. Це його промені обіймають, зігрівають її з боків і знизу, як паляницю, тому воно так.

Теплі промені сонця розливалися, сягали ввись, підкреслюючи силуети дерев. Зорі були так близько! Вигравали між яблунь. Неллі помітила, що зірки надто схожі на людей: одні згасають, інші народжуються... Зачаїлись у цій неповторній тиші... споглядають... милуються...

На деревах увесь час з'являлися пуп'янки... Чарівно розквітають, даруючи відчуття миру і спокою. Квітнуть, обсипаються, і на їх місці з'являються нові... І так без кінця!

- Сокко, лише поглянь! - вигукнула Неллі, показавши на квіти.

- Тихше... - промовив він пошепки. - Бо так ми сполохаємо щасливі людські відчуття.

**Гейзери - гарячі джерела, що б'ють фонтаном.*

**Низка - нанизані на нитку або дротину подібні предмети.*

- Людські відчуття? Тут? - запитала Неллі.

- Так. Як би тобі це пояснити... - розмірковуючи, промовив Сокко і продовжив: - Коли народжується дитина, то на небі з'являється нова маленька зірочка, що росте разом з нею. Приходить мить, коли дитина і зірка стають дорослими і розквітають... як ці яблуневі квіти. Якщо людина помирає, то і її зірка теж помирає, покидає небо і, згораючи летить до Землі.

Із зіркою згорає прожите людиною горе. Добрі вчинки залишаються у рідному краї... А велике радісне відчуття, що люди звуть щастям, відлітає сюди - в Країну щасливої тиші... І квітує... квітує...

- Неймовірно! - прошепотіла Неллі, торкаючись шкарубких стовбурів.

- Це незвичайні дерева! Вони - хранителі людського щастя, що ніколи не перестає.

Неллі замріяно слухала Сокко... дивилась на розквітаючі пуп'янки... А вдалині цього дивного саду, ніби з повітря, виникло деревце. Красиве... маленьке, але ще без квітів...

Бутони... Суцвіття... Пелюстки... Вони зачаровували і без слів розповідали про незбагненне... незриме... але таке помітне і значуще, коли десь дівається з тіла... Про те, що зблискує живим вогником у очах... і змушує дихати, відчувати, рухатись, говорити, сміятись...

Дівчинці відкрилася велика таємниця: щирі, сміливі, люблячі люди живуть вічно, бо їхня велика душа і є щастям.

Щасливі люди роблять щасливими інших! Живучи на землі, вони вірять, надіються, люблять, а коли приходить час - їхня душа відлітає сюди.

Щаслива Неллі забула про все на світі... Вона не тривожилась тим, що було і що буде... Милувалася цвітом... зірками...

- Певно, десь там, угорі, одні тільки зорі, - сказала вона. - Бо ця яблунева країна - вище за сонце і місяць!

"Яка розумна, хоч і маленька!" - подумав Сокко, поглянувши у її щасливі оченята... Узяв за ручку і повів.

Легкий пелюстковий килим покійно здіймався від їхніх кроків... Услід щастям дихали яблуні...

- Тепер можна повернутись додому! - сказала Неллі.

Але вона знаходиться так високо, що вже не зможе повернутись назад.

Сокко завжди знав, що знаходиться вище за небо... навіть тоді, коли соколом кружляв над узгір'ям. Але неможливо було соколиною мовою передати все те, що Неллі судилось побачити.

Вона і не здогадується, що перебуває одночасно і на небі, і на землі, де вона міцно спить і не чує, як мама тихесенько кличе Могутнього чарівника, щоб він завітав у їх дім, і серце її маленької Неллі затріпотіло у грудях, наче весняний метелик, зробившись таким, як у всіх здорових дітей.

Жінка ніколи не нарікала, що її донечка такою з'явилась на світ... Вона розуміла: небо дарує таких дітей тим, кому довіряє.

- Як же я хочу додому! - сказала Неллі і вже розправила крила, щоб полетіти до мами... до друзів...

Вона була така радісна! Але Сокко не поспішав... Стояв і задумливо дививсь крізь духмяне мереживо яблунь, поміж бурштинові зграї зірок... кудись далеко-далеко...

Над Країною щасливої тиші простелявся широкий зоряний шлях.

- Неллі... А знаєш, що буде, коли ми з тобою піднімемось вище усіх цих зірок?

- Що? Невже там, - вказала вона пальчиком вгору, - є ще щось?

- Є... Поза всяким сумнівом - є!

- Що там? Що? - допитувалася дівчинка.

А Сокко, як зазвичай, посміхнувся, змахнув крильми і полинув над квітучими яблунами.

Неллі теж полетіла... Здійнялася над зоряним шляхом, наздога-няючи...

- Прошу! Скажи, що ж там? - просила вона свого дивного друга. А він летів... і посміхався... бачачи, як далеко вниз залишились зірки.

Друзі мандрували далі. Летіли все вище і вище...

Глибока вись зустрічала темрявою. І хоча їхні крила світилися, цього було недостатньо, щоб осяяти небо.

Вони летіли поряд... Щоб Неллі не боялась, Сокко тримав її за руку, а сам здійснював очі і дивився... дивився...

Що він намагається там помітити - Неллі не розуміла... Але й не питала.

Вони летіли надто довго. А потім побачили у беззоряній вишині окутані м'яким яскраво-небесним сяйвом простори. Неллі їх упізнала! Адже тут було усе їй до болю знайоме: і ліс, і кущики терну, і тиха річечка, і високий, завітчаний сон-травою, пахучими фіалками і горицвітом пагорб... Праворуч так само стояли старенькі тополі, що тихо скидали яскраві сережки і мрійливо линули вдалину своїми шелесткими думками.

- Невже це - мій край?! - запитала Неллі.

- Це - Країна вічної радості! - сказав Сокко. - Її простори надійно сховані від всілякої суєти.

Неллі здивовано знижувала плечима... Оглядала усе довкола і запевнялася в тому, що ця країна надто схожа на її миле узгір'я. Тут таке ж неймовірно красиве небо... дерева... квіти... трава...

Але дівчинка вірила Сокко і намагалася не зважати на всі свої відчуття. Вона раділа... вдихала таке духмяне повітря, слухала шепіт трави, переливи солов'їв, розмову бджіл... дивилась на ящірку, що шелестіла травою... і милувалася яскравим безхмарним небом... І тут... вона збагнула, що на небі немає сонця.

- Це така... світла ніч? - раптом поцікавилася вона.

- Ні. Тут так завжди! - зазначив Сокко.

- А як же тоді все буває, цвіте? Адже сонце зосталось десь далеко вниз - під товщею глибочезної темноти.

Неллі нічого не розуміла. Була такою збентеженою... і не помічала того, що бачив Сокко.

- Дивись! - сказав він і показав на фантастично-яскраве сузір'я, що з'явилося серед ясного неба.

- Це ж зорі! Дуже яскраві зорі! - вигукнула вона.

- Ні... Це не зорі.

- А що це? Що тоді?

Яскраве сяйво опускалось все нижче... Прибувало все ближче до них...

- Це ж люди! - нарешті мовила Неллі. - Хто вони? Чому від них скільки світла?

Авжеж, Сокко це знав, але не поспішав казати.

І ось... ці променисті люди опинилися перед ними. Семеро крилатих юнаків були дуже схожі на Сокко. Разом з ними був чоловік, яскравіший за сонце... У нього такий лагідний погляд...

"Мабуть, це мій тато!" – подумала Неллі. Саме таким вона уявляла свого татка, якого ніколи не бачила. Дівчинка не знала, де він... Просила маму, щоб вона розповіла їй про нього, але матуся щоразу засмучувалася, так нічого і не розповівши.

Неллі не ображалась на маму, хоча не розуміла: чому у її друзів є татусі, а в неї – немає.

Цей чоловік підійшов до неї. Нахилився... Таємничо поглянув у її щирі, глибочезні очі і сказав:

– Я бачив твою мрію, Неллі! Казковою білою птахою вона прилетіла до мене.

Дівчинка слухала і не могла повірити! Невже це і є той Могутній чарівник, який знає усе про всіх на світі і може здійснити будь-яку мрію?

– Ви – Могутній чарівник? – тремтячим голосом запитала вона.

– Так! – погодився він. – Я Могутній чарівник... А це – мої крилаті помічники – Ангели, – сказав він і, всміхнувшись, додав: – Люди звуть мене по-різному: хто Небом, хто Безмежною Світлою Силою, хтось Природою, Всесвітом... А хтось – Богом.

Його погляд був ясним і глибоким, як сонячне небо. А голос! Неллі слухала б його і слухала. Він зачаровував, проникав до її ніжного серця.

– Я завжди був з тобою! Для мене не існує відстані, кордонів і меж. Коли тобі буде радісно, знай – це я... Коли тобі буде сумно і важко, ти тільки згадай... тільки поклич мене... І я підтримаю... захищу... утішу... Я завжди тебе бачу! Завжди тебе чую! І ніколи тебе не покину!

– Ніколи-ніколи? – спитала Неллі.

– Ніколи-ніколи! Хоч надалі, так явно, як зараз, ти не зможеш мене побачити. Але навіть тоді ти відчуєш, що я – з тобою.

Ці слова, мов незабутня цілюща мелодія, торкнулись її дитячого серця. Здивування змінилося радістю... А потім з'явився смуток, і в очах заблищали сльози.

– Все буде добре! Все буде добре, Неллі... – втішав її Сокко і разом з нею переживав цю омріяну радість і водночас її по-дитячому світлу, несказанну тугу – за мамою, за домом, за друзями... – Ти скучила за домом! – зауважив її ангел-хранитель Сокко.

– Дуже скучила! – кивнула вона у відповідь, не відводячи очей від Могутнього чарівника, що здійняв над нею долоні.

– Ось і все! – сказав він. – Віднині, дівчинко, "твій двигун" працюватиме, незважаючи ні на що. Твоє серце зцілилося! – зазначив Могутній чарівник і додав: – Вертайся, Неллі... Вертайся до мами!

– Вертайся! – повторив за ним Сокко.

– Вертайся! Вертайся! Вертайся! Вертайся! Вертайся! Вертайся! Вертайся! – промовили Божі Ангели.

І Неллі здійняла свої золотаво-прозорі крила і полинула додому – до мами. Вона

летіла не сама... Її проводжали Ангели. Захищена і дуже щаслива, вона поверталась!

Шлях назад пролягав крізь темну безодню... крізь загадковий зоряний простір... похмуру синь... повз сонця і місяця... І не здався далеким. Дівчинка бачила: її золотаві крила зробились такими прозорими, що стали невидимими.

"Але ж... вони є! Вони нікуди не ділись!" - у думках промовляла вона й відчувала: її крила зміцніли і стали значно більшими.

У якусь мить Неллі збагнула, що знов опинилася в темряві - глухій, непроглядній... У тій, що раніше її трохи лякала. Та зараз вона не боялася, линула далі навіть тоді, коли побачила, що зовсім одна... Ангели ніби розтанули в повітрі... Стали невидимими - так само, як і її вірні крила.

- Ти народжена бути щасливою, Неллі! Ти - Берегиня Гармонії... Пам'ятай це! Пам'ятай! Пам'ята-а-а-й... - тихим відлунням озивалися ангели.

- Я знаю, що знаходиться вище за небо! Я знаю! Знаю! - радо відгукнулась до них маленька Берегиня Гармонії. І відчула, як у чарівному теплому дзвоні скресає темрява... І стало так світло, так гарно... І вона глибоко вдихнула повітря.

- Неллі... Моя маленька Неллі! - промовила мама, почувши її глибоке дихання. Поцілувала... Пригорнула...

- Я знаю, що знаходиться вище за небо! Я знаю! - прошепотіла Неллі, відкривши свої оченята. Вона дивилася у заплакані... безмежно щасливі мамині очі і промовляла: - Мамочко... Я - з тобою! Якби ти знала, як я тебе люблю!

Життя триває! Дарує багато цікавих сонячних днів... Неллі зростає такою ж життєрадісною, доброю і відкритою дівчинкою... І, коли пішла в школу, у неї з'явилося багато нових друзів.

Але... Відтоді, як вона повернулась із загадкової подорожі Країнами неба, її життя стало яскравішим. Вона бігає швидко, як вітер, стрибає на скакалці, гуляє узгір'ям і не боїться скотитись зі свого улюбленого пагорба...

Дівчинка залюбки допомагає своїй матусі, в усьому її підтримує і завжди пам'ятає про Ангелів і Могутнього чарівника, що подарував їй життя.

13.03 - 08.04.17 р.